

Zoveel hoofden, zoveel zinnen

Op zekere dag ging een vader met zijn zoon naar de markt. Zij namen hun ezel mee en trokken welgemoed verder, de ezel in het midden, de vader aan de ene en de zoon aan de andere kant.

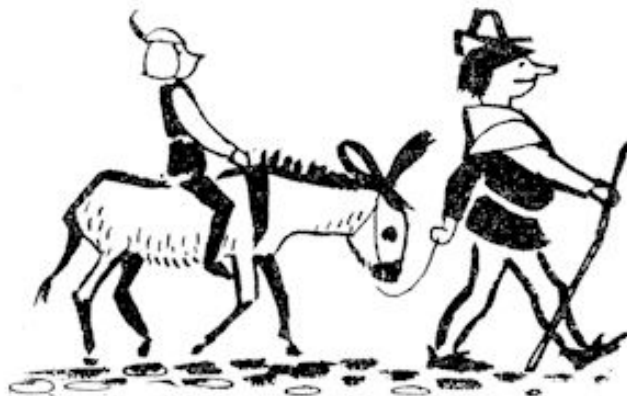
De weg was lang en de zon brandde, zodat het dikwijls nodig was even te stoppen om het zweet van hun gezichten te vegen.

„Wat voor dwazen zijn jullie!” riep een boer uit, die hen tegenkwam. „Waar is een ezel anders goed voor dan om op te rijden?”

De man zette zijn zoon op de ezel en voort gingen ze weer.

Ze waren nog niet ver gegaan, toen ze een troepje mensen tegenkwamen. „Wat ter wereld komt daar aan?” riep een van hen. „Hebben kinderen geen eerbied meer voor ouders? Kijk toch eens die luie jongen. Hij rijdt op zijn gemak, terwijl zijn arme oude vader in stof en hitte moet voortzwoegen.”

De man liet de jongen afstijgen en ging zelf op de ezel zitten. Maar ze waren nog niet veel verder gekomen, toen ze een man en vrouw ontmoetten.

„Schaam je”, riep de vrouw. „Alleen een slechte vader zou zijn zoon op zo'n hete dag laten voortsjokken en zelf rijden.”

De man hield in en krabde zich eens achter de oren. Wat moest hij nu doen? Tenslotte tilde hij de jongen voor zich op de ezel en zo vervolgden zij hun weg. Spoedig bereikten zij de buitenwijken van de stad en daar werden ze met de vinger nagewezen. „Kijk daar's”, „Foei”, „Schaam je!” klonk het van alle kanten.

„Wat is er verkeerd?” vroeg de man.

„Vraag je dat nog?” zei een man. „Iedereen kan zien dat je geen ogenblik aan die arme ezel hebt gedacht. Omdat het arme dier niet kan spreken, is dat nog geen reden voor jou en je lompe zoon om hem zo te misbruiken? Hij moet in die hitte welhaast bezwijken onder jullie gewicht!”

De man en de jongen sprongen allebei van de ezel. Wat moesten ze doen? Ze dachten en dachten

en toen kregen ze een idee. Ze sneden een dikke tak, bonden de poten van de ezel eraan vast, tilde de einden van de tak op hun schouders en vervolgden hun weg, terwijl ze de ezel tussen zich in droegen.

Maar ieder ogenblik werden ze uitgejouwd en uitgelachen.

„Kijk daar eens, die twee gekken!” riep er een. „Je hoeft niet te vragen wie de ezel is van dat rare stel!”

Begeleid door allerlei gehoon bereikten zij een kleine brug die naar de markt voerde. De ezel, wild geworden door al het geschreeuw en gesjouw, trok aan de touwen waardoor een poot losraakte. Hij begon woest te trappen, de jongen verloor de stok en de ezel viel van de brug in het water. Daar zijn andere poten nog vastgebonden waren, hadden ze de grootste moeite om de wildgeworden ezel

uit het water te halen. Daar stonden ze eindelijk op de kant, alle drie druipnat en bemodderd.

De man zuchtte diep en zei: „Ik heb mijn lesje geleerd: Geef iedereen zijn zin en niemand heeft zijn zin en je zit zelf met de brokken.”

Vrij naar het Amerikaans of de la Fontaine: Le meunier, son fils et l'âne.

Marian Hesper-Sint

Een gans als

„Klaar-Over”

Dat was bepaald geen domme gans, die in de stad Melbourne in Australië, op straat voor „klaar-over” speelde.

Hoe het gekomen was, wist eigenlijk niemand — maar de gans wàs er. Vijf jaar lang liet ze zich iedere dag op een gevaarlijke kruising van de weg zien en daar waarschuwde ze de schooljeugd door heftig vleugelgeklapper voor het naderend verkeer.

Was de straat vrij, dan stelde ze zich als een echte „klaar-over” aan het hoofd van de overstekende kinderen, die haar dan in ganzepas volgden naar de overzijde van de straat.

Helaas is deze wondergans nu dood; ze werd door een brutale automobilist overreden. En we hebben nog niet gehoord of ze een opvolg(st)er gans gekregen heeft, die haar taak overneemt.